

מסכת עירובין

פרק א

א. מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה, ימעט. רבי יהודה אומר, אינו צריך. והרחב מעשר אמות, ימעט. ואם יש לו צורת הפתח, אף על פי שהוא רחב מעשר אמות, אין צריך למעט:

ב. הקשר מבוי, בית שמאי אומרים, לחי וקורה, ובית הלל אומרים, לחי או קורה. רבי אליעזר אומר, לחיין. משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני רבי עקיבא, לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מבוי שהוא פחות מארבע אמות, שהוא או בלחי או בקורה. על מה נחלקו, על רחב מארבע אמות ועד עשר, שפית שמאי אומרים, לחי וקורה, ובית הלל אומרים, או לחי או קורה. אמר רבי עקיבא, על זה ועל זה נחלקו:

ג. הקורה שאמרו, רחבה כדי לקבל אריות. ואריות, חצי לבנה של שלשה טפחים. וזה לקורה שתהא רחבה טפח, כדי לקבל אריות לארכו:

ד. רַחֲבָה, כְּדִי לְקַבֵּל אֲרִיחַ, וּבְרִיאָה, כְּדִי לְקַבֵּל אֲרִיחַ. רַבִּי יְהוּדָה
אומר, רַחֲבָה אֶף עַל פִּי שָׂאִין בְּרִיאָה:

ה. הִיָּתָה שֶׁל קֵשׁ אוֹ שֶׁל קֶנֶם, רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאֵלוֹ הִיא שֶׁל מַתְכָּת.
עֲקֻמָּה, רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאֵלוֹ הִיא פְּשוּטָה. עֲגֻלָּה, רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאֵלוֹ
הִיא מְרַבֶּעֶת. כָּל נָשִׁישׁ בְּהֶקְפוֹ שֶׁלֹּשָׁה טַפָּחִים, יֵשׁ בּוֹ רַחֲב טַפָּח:

ו. לְחִיּוֹ שָׂאֲמָרוֹ, גָּבְהֵן עֲשָׂרָה טַפָּחִים, וְרַחֲבֵן וְעַבְיָן כָּל שֶׁהוּא. רַבִּי
יוֹסִי אומר, רַחֲבֵן שֶׁלֹּשָׁה טַפָּחִים:

ז. בְּכָל עוֹשִׁין לְחִיּוֹ, אֶפְלוֹ בְּדָבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים. וְרַבִּי יוֹסִי
אוסר. וּמַטְמֵא מִשּׁוּם גּוֹלָל, וְרַבִּי מֵאִיר מְטַהֵר. וְכוֹתֵבִין עָלָיו גִּטִּי
נָשִׁים, וְרַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי פוֹסֵל:

ח. שִׁירָא שֶׁחֲנִנְתָּה בְּבִקְעָה וְהִקִּיפוּהָ בְּכָלִי בְּהֶמָּה, מְטַלְטְלִין בְּתוֹכָהּ,
וּבִלְבָד שֶׁיְהִיא גָּדֵר גְּבוּהָ עֲשָׂרָה טַפָּחִים, וְלֹא יִהְיוּ פְּרָצוֹת יְתָרוֹת עַל
הַבְּנִין. כָּל פְּרָצָה שֶׁיְהִיא כְּעֶשֶׂר אַמּוֹת, מִתְּרַת, מִפְּנֵי שֶׁיְהִיא כְּפֶתַח.
יְתֵר מִכָּאן, אָסוּר:

ט. מִקִּיפִין שֶׁלֹּשָׁה חֲבָלִים, זֶה לְמַעַלָּה מִזֶּה וְזֶה לְמַעַלָּה מִזֶּה, וּבִלְבָד
שֶׁלֹּא יִהְיֶה בֵּין חֲבָל לְחֲבֵרוֹ שֶׁלֹּשָׁה טַפָּחִים. שְׁעוֹר חֲבָלִים וְעַבְיָן, יְתֵר
עַל טַפָּח, כְּדִי שֶׁיְהִיא הַכֹּל עֲשָׂרָה טַפָּחִים:

י. מקיפין בקנים, ובלבד שלא יהא בין קנה לחברו שלשה טפחים.
בשירא דברו, דברי רבי יהודה. וחכמים אומרים, לא דברו בשירא
אלא בהנה. כל מחצה שאינה של שתי ושל ערב, אינה מחצה,
דברי רבי יוסי בר רבי יהודה. וחכמים אומרים, אחד משני דברים.
ארבעה דברים פטרו במחנה, מביאין עצים מכל מקום, ופטורים
מרחיצת ידים, ומדמאי, ומלערב: